

השם – ציטוטים (מתוך פרק ראשון)

מאת מיכל גוברין
הוצאת הקיבוץ המאוחד, 1995.

בַּע"ה

היום תשעה ימים שהם שבוע אחד ושני ימים לעומר.
גבורה שבגבורה.

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותיי שבזכות ספירת העומר שספרתי היום יתוקן מה שפגמתי בספירה גבורה שבגבורה, ואטהר ואתקדש בקדושה של מעלה. ועל-ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות לתקן את נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו מכל סיג ופגם, ולטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה.
אמן סלה.

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותיי שתבוא לפניך תפילתי. כי אתה שומע תפילת כל פה.
שתקבלני באהבה וברצון. שיהא מיעוט קלפי-ודמי, שנתמעט היום, כקלב מונח על גבי המזבח לפניך. ותרצני.

לו רק ניתן לסיים כאן. אילמלא היו קורבני לא שלם וכפרתי לא מלאה בטרם אכלה את המלאכה. מי ייתן ותאמץ בלילות את ידי להשלימה, כשם שאתאמץ בימים לגמור את מלאכת-קודש האריגה. לך ולך. בכל הכוונה.
כשייפתחו הדפים מקשירתם כבר תהיה נשמתי צרורה בארג הפרוכת. רקיע תכלת של סודות וקשרי משי ארוגים. נשיקתך.
עוד ארבעים יום. והגוף בוער כבר באשך.
עוד ארבעים יום. להוליך את קצה החוט הלוך ושוב, ללפף אותו סביב לוחי המסתורית, לרוקנו כריכה על המנור, להשחילו מיתר מיתר דרך בתי-הניר, עיני המגרפה, המסרק, המסילות, לקשרו לולאה אחרי לולאה בין מסגרות הנול. עוד ארבעים יום להעביר נים אחרי נים את קליעת הערב ברעידת השתי. עוד ארבעים יום עד שלבסוף, בזרועות פשוטות. אליך. גוף אל גוף ונשימה בנשימה.

הלילה כהה. גם בחדר הגדול, המקומר, כמעט חשוך לגמרי. הצבתי את השולחן סמוך לפתח החלון, ורק מעגל האור של המנורה היחידה מקיף אותנו. שאר החדר פה ולא פה. וככה טוב יותר. חזק. גם הפרוכת התלויה, חוטים של שתי ריקים ומתוחים מצד אל צד בין ירכתי הנול – גם היא רק אוושה עולה ומתערבת ברשרוש הדק של האבק המתרומם מן המדבר ומתפזר על אבני האדן, על משקוף החלון. ומסביבי, על השולחן, הדפים. ובארון קופסאות הצילומים הסגורות. עדיין איני בטוחה שאזדקק להם, שאסתכל בהם עוד פעם בטרם אסיים. בינתיים די לי להעביר (ותמיד באותו תימהון) את האצבע לאורך הגבות, על ירידת האף, על קמט השפתיים, לדחוק עדיין את שריר הלשון אל מערות הלחיים, אל תוך עצמות החיך. חומר מפותל ורך. פיסת החומר שיצרת ותיקח.

הה, התשוקה המעכלת להרוס. לרוץ מייד עד קצה החוט. לנתק באחת. לשקוע כבר עכשיו במסירות הנפש והגוף. להיטמן בזרועותיך כבר עכשיו.
עדנה כזו - -

(ומחשבות על קטנות אמונה, של כעס רב, מסכסכות את יצורי. הלוואי
תקראני לאלתר ולא תשאל ממני תשובה! הלוואי לאלתר כבר תעטפני
בלבושך ותְצַנֵּי)
החומר הנרפה של הגוף המבוהל קודח. ואשך בוערת כבר בתוך מעי. עוד
ארבעים יום ואהיה כולי עפר כבוי על מזבחך.

הלילה כהה. החדר כמעט כולו בחשכה. רק אור קלוש אולי בוקע מן
החלונות אל הסמטה. אני מקווה שאיש משְכְּנֵי הכהים אינו רואה את תנועת
הצל ואינו מעלה על דעתו שכאן, בפנים, אני ערה. לא, איני יראה מהם. וכי
מה לי עוד ולאִימה? רק איני רוצה, איני רוצה שמבטיהם השטופים חשכה
יתעכבו על חלונות חדרי, שמישהו בכל העולם יעלה אותי עכשיו במחשבתו,
אפילו לא זה שספק ירד עכשיו בסמטה הישנה וירים מבטו אל קימורי האור
בחלונות.

הכל מוכן אתי. בכל הכוונה. עד אחרון ימי הספירה, עד מלכות שבמלכות.
עד לזיווג אחרון של טהרה.

ויהי רצון מלפניך שתקבלני באהבה וברצון. ויהי רצון מלפניך שתַעַרְב
עתירתי. ויהי רצון מלפניך שיהא מיעוט קְלָבִי-ודמי כְּחֵלֶב מונח על גבי
המזבח לפניך.

ותְצַנֵּי.